

Kocianova houslová soutěž

3.-6. 5. 2023

XVIII. ročník festivalu Kocianovo Ústí
65. ročník

No. 2.

KOCIANOVO ÚSTÍ

4. května

09.00 1. kategorie

14.00 seminář pro pedagogy

lektorka Ivana Ačímoski-Žikić

📍 koncertní sál ZUŠ

19.30 Koncert lauerátky 2022

Lana Zorjan - housle

Komorní filharmonie Pardubice

📍 Roškovovo divadlo

Ke Kocianovu jubileu! 65. ročník zahájen

Oblačno a devět stupňů, počasí spíš na kabát. Co ale mohlo přítomné zahřát, bylo svižné provedení Mozartova Divertimenta klarinetovým triem – Matěj Morávek, Lucie Morávková a Sára Šumová stylově zahájili již 65. ročník Kocianky! Překonat složité období se pořadatelům podařilo a mezinárodní soutěži loni navrátili její standardní podobu. A nyní jistě chtějí na předešlý vydařený ročník navázat. Předpoklady k tomu rozhodně mají: téměř padesát přihlášených, vedle dvaceti českých houslistů budou o laureátský titul usilovat zástupci dalších čtrnácti zemí. Mezinárodní punc dává soutěži i odborná porota se zástupci Německa, Srbska a Izraele. „Chtěl bych vás poprosit, abyste zohlednili fakt, že hodnotíte děti. Prosím o určitou shovívavost, abychom tady viděli pouze slzy radosti,“ obrátil se k porotcům během zahájení starosta města Petr Hájek.

Kocianovy následovnice i jejich doprovod pozdravila rovněž ředitelka soutěže Lenka Lipenská. „Vy všichni dohromady jste rodinou, která se jmenuje Kocianova houslová soutěž. A jste tu zcela správně, protože začíná 65. ročník soutěže pro mimořádně talentované děti,“ připomněla

špičkovou úroveň klání.

Sedmičlenná odborná porota pracuje proti loňskému roku ve výrazně obměněném složení, co se nemění, je osoba jejího předsedy – Pavla Šporcla. Nedávno padesátiletý virtuos má za sebou pondělní zahajovací koncert a před sebou hodnocení soutěžních výkonů.

„Letos budeme hodně slavit. 140. výročí narození Mistra Kociana a 65. výročí soutěže. Jedná se o nejstarší soutěž pro děti do 16 let na celém světě! Máme skutečné mezinárodní složení i porotu a mohu vám slíbit, že objektivita hodnocení je stoprocentně zaručena,“ ubezpečil v závěru ceremoniálu.

Vzhůru do soutěžního sálu!

The 65th Competition Year Starts

After some hard years, the the city mayor Petr Hájek in organizers managed to restore his speech. The director of the the international competition, Lenka Lipenská, its former self. Now, they surely joined in the welcoming of want to continue the success Kocian's followers: "You all are a from last year. The conditions family here, a family called Kocian are promising: we have nearly 50 Violin Competition. And you are competitors. Apart from 20 Czech in the right place because today violinists, contestants from a total marks the beginning of the 65th of 14 foreign countries will join year of exceptionally talented the race for the laureate title. The children competition."

The jury of 7 members has seen some changes this year, however, its chairman remains – Pavel Šporcl. He recently celebrated his 50th birthday and after the Monday opening concert, it is now his duty to evaluate the competitors.

Předseda odborné poroty hodnotí 2. kategorii

Je pravdou, že rozdíly v této kategorii byly značné. Kocianova povinná skladba je totiž nejen melodická, ale i technicky náročná. Stačí dva tři tóny a porotce pozná, jak se výkon soutěžícího bude vyvíjet. Postupující do druhého kola už měli svou úroveň a čekali jsme, kdy to přijde. Tady se vždy objeví nějaký neuvěřitelný zjev a malička Japonka Lin Tokura uchvátí svým výkon po technické i hudební stránce. Dokázala i v náročných skladbách předvádět miniaturní finy. Sluší se dodat, že i německá soutěžící na druhém místě byla skutečně vynikající, rozdíly nebyly velké, ovšem dvě první ceny udělit nemůžeme. U nejlepších českých soutěžících Magdaleny Anny Watzko vnímáme pokrok. Je to nesmírně milá slečna, kterou tady rádi vidíme, stejně tak jejího pedagoga pana Novotného z malé hudební školy v Českém Krumlově. Určitě je to velká radost pro celý region i naši zemi, že máme takové talenty. Celkově si myslím, že kategorie splnila očekávání, nesmíme zapomínat, že se jedná stále o jedenácti, dvanáctileté děti. Dvě první slečny byly skutečně na světové úrovni.

Jury Chairman's 2nd Category Evaluation

The differences among participants were rather great. The compulsory Kocian composition is not only melodic but also technically difficult. It only takes two or three tones for a judge to know how the whole performance is going to go. Those who qualified for the 2nd round were already talented, so we waited for the special something. At this point, something incredible always happens. And little Lin Tokura from Japan mesmerized everyone with her technically and musically brilliant performance. Even in difficult compositions, her form did not stutter. Of course, the 2nd place performance was also exceptional, however, it is not possible to award two 1st place prizes. We see a certain progress made by the best Czech participant Magdalena Anna Watzko, she is a very nice lady and we are always glad to welcome her here along with her teacher Mr Novotný from Český Krumlov. It is certainly a great pleasure for the whole region and country that we have such talented artists. All in all, I think this category reached our expectations. We have to bear in mind that they are still twelve-year-old children. The first two contestants played world-class performances.

Lin Tokura

Na prvním místě 2. kategorie se právem umístila teprve dvanáctiletá Japonka Lin Tokura. Ona sama hodnotí svůj výkon velice kladně a nejvíce ji prý potěšila úžasná atmosféra celého koncertního sálu. Na housle začala hrát již ve dvou letech, kdy je ještě nedokázala ani sama udržet. Do Ústí přijela s celou svojí rodinou, která ji již od malička plně podporuje ve všem, co dělá. Vzhledem k tomu, že se letošní čínský rok nese ve znamení králíka, ve kterém se ona sama narodila, přivezla si s sebou Lin všemožné symboly s ním spojené. Talismany se očividně vyplatily a malá houslistka si ze soutěže odváží nejen hodnotné ceny, ale dle svých slov také nezapomenutelný zážitek.

Výsledky 2. kategorie

1. cena **Lin Tokura, (Japan)**
2. cena **Nika-Ruotong Zhu (Germany)**
3. cena **Magdalena Anna Watzko (CZ)**

Čestné uznání 1. stupně

Yesui Tulgat (Mongolia)
Nina Rakočević (Serbia)
Helena Hampalová (CZ)
Lucie Troupová (CZ)

Čestné uznání 3. stupně

Ayşe Duru Öktem (Turkey)

2. kategorie očima dětské poroty

Stejně jako loni by se ani 65. ročník Kocianovy houslové soutěže neobešel bez již tradičního hodnocení dětské poroty. Dle jejich slov byly výkony soutěžících 2. kategorie na velmi vysoké úrovni a k chybám docházelo jen opravdu zřídka. Důležitý však nebyl jen samotný výkon malých houslistů či jejich chyby, ale také to, jak na členy dětské poroty zapůsobili. „Úsměv, šaty, příchod,“ to vše hrálo dle slov Veroniky Lukešové roli v závěrečném rozhodování. I přesto, že všechny výkony byly zajímavé, vítězem může být nakonec pouze jeden. Na tom, že si Lin Tokura odnese diplom dětské poroty s číslem jedna, se však všichni shodli velice rychle a jednoznačně.

Magdalena Anna Watzko

Bronzovou medaili ve 2. kategorii získala studentka z Českého Krumlova Magdalena Anna Watzko, kterou jsme měli možnost potkat v Ústí nad Orlicí již několikrát. Osobně je velice ráda, že ji na soutěži může doprovázet její pedagog Bohumil Novotný. Ze všeho nejvíce obdivuje atmosféru soutěže, na které se podílí celá společnost vášnivých houslistů. V rozhovoru uvedla, že v prvním kole byla nervózní, ale pak naštěstí stres odpadl a je velmi ráda za to, jaký předvedla výkon. Ze svého výsledku je nadšena a my doufáme, že se s ní znovu setkáme i v následujících letech!

ODBORNÁ POROTA

Pavel Šporcl
předseda poroty

Peter Rainer (GER)
místopředseda poroty

Milan Bátor
člen poroty

Dana Vlachová
členka poroty

Ivana Aćimoski-Žikić (SRB)
členka poroty

Štěpán Ježek
člen poroty

Lihay Bendayan (ISR)
člen poroty

Mirek Němec: Jak to slyším já (2. kategorie)

Rubrika „Jak to slyším já“ nemá za cíl přinášet odborná hodnocení výkonů. Jedná se o naprosto bezprostřední nejružnější dojmy, které po soutěži připomenou jednotlivé soutěžící a atmosféru přímo v sále i na pódiu.

Lin Tokura

Wieniawski: Po prvních taktach naprosto virtuózního výkonu každý z publika pochopil milý a dlouhý úsměv interpretky při příchodu. Suverénní výkon, typický pro KHS, na který se publikum těší a který svým způsobem i očekává. Hudba je ještě podtržená sugestivními výrazy mladé houslistky. 100 procent! To se musí vidět (a slyšet). Fenomenální, mimo měřítka!

Paganini: Dokonalý výkon, hudbu dotváří i celá komunikace hráčky s houslemi, hudbou a publikem. Lin Tokura si to prostě užívá, tak jak je bohatá hudba a její výkon, tak je bohatá i její mimika. Dokonalý komplexní zážitek pro diváka. Troufám si říci, že si ho zopakujeme i v sobotu na koncertě vítězů. A jako tečka při odchodu? Opět široký sympatický úsměv.

Nika-Ruotong Zhu

Sarasate: Důstojný závěr kategorie! Houslistka si hezky předává úvodní náladu. Introdukce s klavírem a paní Hájková celý její výkon podtrhává. A ejhle – virtuosita v druhé části (*Tarantella*) opět láká posluchače ke hře na honěnou. Chyt si mě, říká houslistka a sype tóny z rukávu jako kouzelník. Uchopit okamžik téměř nejde, než se zkoncentrujete, současné tóny už jsou ozvěnou někde v dáli duše.

Glier: Krásná skladba na závěr celé kategorie. Jakoby „sbohem a šáteček“... Skladba plná vnitřního dramatu a emocí. Celkové vystoupení velmi silné. Ve sportu bych řekl „na medaili“.

Magdalena Anna Watako

Suk: Naléhavost Sukových tónů nás bere do jiného světa, housle promlouvají svým zpěvem až do nitra posluchače. Hudba vhodná k večernímu zamyšlení. A interpretace to dokonale dotváří. Výborný hudební zážitek.

Kreisler: *Preludium* a *Allegro*. Pro stálého návštěvníka téměř tradiční skladba, kterou bylo možné v průběhu desetiletí často slyšet a do které je příjemné se zaposlouchat. Interpretka zvládá dobře. Jemné nuance ohodnotí porota, u mě jako fanouška soutěže (od roku 1986) jasná pochvala! Skladba se hezky poslouchá a o to jde! Leccos to i naznačuje.

Postupující ze 3. kategorie

Natalia Dragan (Polsko/Poland)
Mi-Helen Horn (Německo/Germany)
Vintíř Langášek (ČR/CZ)
Sora Sato-Mound (Kanada/Canada)
Adriel Collomb (Belgie/Belgium)
Roman Spirin (Německo/Germany)

Postupující ze 4. kategorie

Gefen Rabin (Izrael/Israel)
Viola Lukášová (ČR/CZ)
Viktor Knap (Slovensko/Slovakia)
Milan Kostelenec (ČR/CZ)
Murun Ryuki Munkhbat (Mongolia)
Denis Ryabovol (USA)

V kostele zněly Kocianovy housle!

Ve stejný den, kdy začal v pořadí již 65. ročník Kocianovy houslové soutěže, byl na programu také druhý festivalový koncert. Zatímco pondělní představení Pavla Šporcla a Severočeské filharmonie Teplice hostilo Roškotovo divadlo, včera příznivci Kocianova Ústí zamířili do kostela Nanebevzetí Panny Marie. A v porovnání s pondělním vystoupením plným divácky vděčných pasáží (*Koncert C dur* Jana Kubelika, Dvořákova *Symfonie č. 5*) byl úterní koncert svým vyzněním zcela jiný, komornější, meditativní. A není také divu, na program byly *Růžencové sonáty* Heinricha Ignaze Franze Bibera. Část z nich zazněla na housle, jež používal sám Kocian!

Pozoruhodné dílo autora s českými kořeny přivezla do Ústí houslistka Lucie Sedláková Hůlová. Pokračovatelka rodinné tradice, kterou v Ústí zosobňuje pedagog Josef Hůla, a zejména pak jeho syn Pavel. Ten byl celých 36 let primáři Kocianova kvarteta a deset let, až do své smrti v prosinci 2021, předsedal porotě KHS. Zatímco loni byl jeden z festivalových koncertů věnován právě památce Pavla Hůly, letos si mohli posluchači vychutnat umění jeho dcery. To vše za brilantního doprovodu Jaroslava Tůmy, profesora AMU a našeho předního varhaníka.

„Biberovy Růžencové sonáty jsou mojí srdeční záležitostí. Spojují v sobě totiž duchovní námět s houslovou virtuozitou. V čistě instrumentálním houslovém repertoáru je duchovní tematika dosti ojedinělá,“ přiznala pro festivalové a soutěžní noviny ještě před koncertem interpretka.

Precizní provedení Biberových sonát, jaké mohli posluchači včera večer slyšet, přitom není nijak snadné. Na umělce klade mnohem vyšší nároky. „Autor totiž kompozici tohoto souboru skladeb promyslel nejen hudebně, ale i technicky. Pro každou ze sonát předepsal jiné ladění strun, tak zvanou skordaturu,“ vysvětlila Lucie Sedláková Hůlová a doplnila: „Pro dnešního houslistu je to nezvyklý oříšek, protože nejprve je potřeba si přeladit struny podle předpisu, přičemž ani jedna z patnácti sonát nemá přeladění stejné. Proto je také prakticky nemožné zahrát celý cyklus na jedny housle. Pokud se hraje více sonát, je potřeba kvůli přeladování mít nástrojů více.“

Dnes pokračuje festival Kocianovo Ústí tradičním „návratem“ poslední laureátky – v tomto případě nadané srbské houslistky Lany Zorjan. Očekávaný koncert za doprovodu Komorní filharmonie Pardubice začne v 19.30 v Roškotově divadle.

Kocian's Violin in the Church

The opening day of the 65th Kocian Violin Competition was also the day of the second festival concert. The first concert on Monday, played by Pavel Šporcl and North Czech Philharmonic Teplice, took place in Roškot Theatre. The second concert was held in the Church of the Assumption of the Virgin Mary. Compared to the concert on Monday, which was quite audience-friendly (Jan Kubelik's *Concerto in C-Major*, Dvořák's *Symphony No. 5*), the second concert was different; intimate and meditative. It was no surprise - the programme contained *Rosary Sonatas* by Heinrich Ignaz Franz Biber played on the violin that belonged to Kocian himself!

This remarkable composition of an author of Czech origin was brought to Ústí by violinist Lucie Sedláková Hůlová. She continues the family legacy previously established by Josef Hůla and especially by his son Pavel. He was the leader of the Kocian Quartet for 36 years; and for 10 years, until his passing, he was the jury chairman of Kocianka. Last year, one of the festival concerts was dedicated to the memory of Pavel Hůla; this year, the audience could experience the artistic performance of his daughter. The whole performance was

accompanied by Jaroslav Tůma, the Academy of Performing Arts in Prague professor and a prominent organist.

“Biber's Rosary Sonatas are really close to my heart. They combine a spiritual aspect with violin mastery. Spirituality is rather rare in a purely instrumental violin repertoire,” she disclosed before the performance. A precise performance of the composition, such as the one the audience experienced yesterday, is no easy task. It is quite demanding on the artist. “The author thought through not only the musical but also the technical aspects. Each sonata has a different string tuning, the so-called scordatura,” Lucie explained. “For modern violinists, it is rather difficult because they need to tune the violin according to the music sheet, but each sonata has a different tuning. Because of this, it is impossible to play the whole composition on one violin. You need to have multiple instruments to play the whole composition.”

Today, the Kocian Ústí festival continues with the traditional comeback of last year's laureate, the Serbian violinist Lana Zorjan. The concert accompanied by the Chamber Philharmonic Orchestra Pardubice begins at 19:30 in Roškot Theatre.

Máme doma kompletní smyčcový kvartet!

Mezi partnery Kocianova Ústí náleží i místní katolická farnost, kostel Nanebevzetí Panny Marie každoročně hostí jeden z festivalových koncertů. Dlouhá léta jej uváděl děkan Vladislav Brokeš, jeho nástupce má ovšem k festivalu i soutěži minimálně stejně blízko. Kněz **Jan Pitřinec** je totiž sám zdatným houslistou a na Ústí má vzpomínky už z dětství. „Jednou jsme tady byli s orchestrem právě na soutěži zušek. Vybavil jsem si to ve chvíli, kdy jsem šel v září kolem hudební školy a říkám si aha, tady už jsem vlastně byl!“ vzpomíná duchovní, kterého častěji než Velebný pane oslovují prostě Jendo.

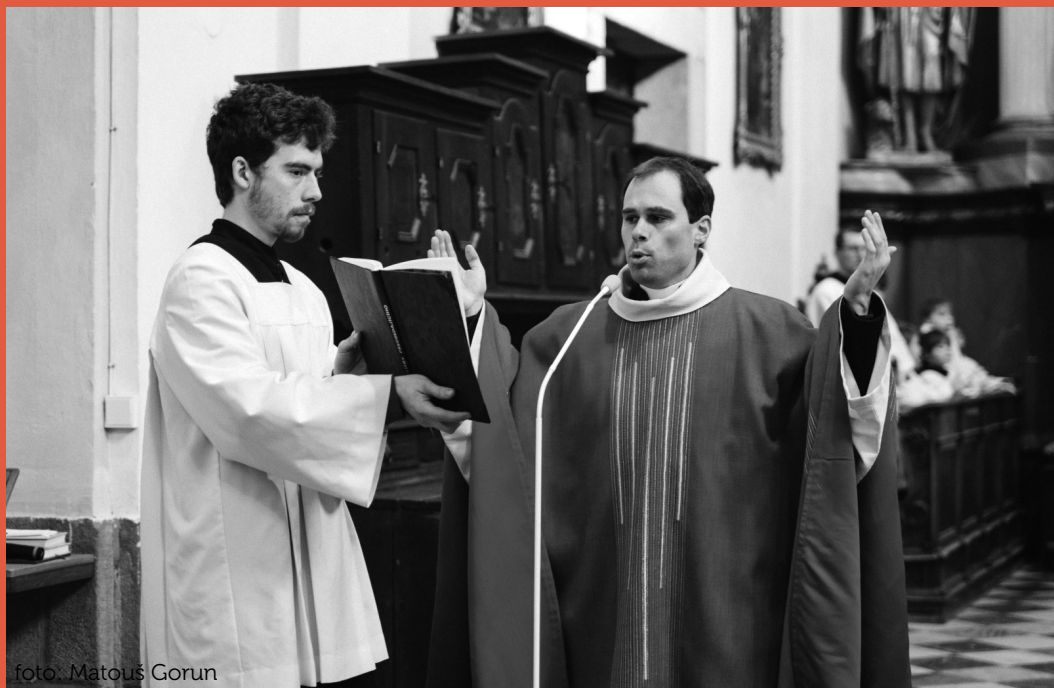

foto: Matouš Gorun

V Ústí jste něco přes půl roku, dá se za takovou dobu poznat prostředí i lidé?

Dá i nedá. Na jednu stranu mám pocit, že se v hrubých rysech začínám orientovat. Že lidi ve farnosti trochu znám a zvládnu si je zasadit do rodinných vztahů. Trošičku poznávám i lidi z města, město a jeho okolí jako takové. Jsem rád za pomoc kaplanů Jindřicha s Vítkem i naší pastorační asistentky Veroniky.

Dostal jste od vašeho předchůdce Vládi Brokeše nějaké dobře miněné rady?

Za to jsem velmi vděčný, s Vládou jsme byli v kontaktu hned poté, co jsem se ještě v Římě dověděl, že půjdu do Ústí. Hned o loňských Velikonocích jsem se za ním zastavil, několikrát jsme si povídali a snažil se mi farnost představit.

Ústí je nejen díky Kocianovi městem se silnou hudební tradicí, vy sám na housle od mala hrajete. Jaké byly vaše první hudební krůčky?

Moje cesta byla vlastně velmi jednoduchá. V první třídě začal hrát na housle starší brácha. Já byl o dva

roky mladší a tak dlouho jsem otravoval rodiče, že asi za dva měsíce jsem v pěti letech začal hrát taky. Po roce jsme přešli s bráchou v zušce pod křídla pana učitele Jiřího Kábrta, což je člověk, který má nesmírné zásluhy o smyčcové oddělení červenokostecké zušky.

Vzpomínám si, že z Červeného Kostelce pochází řada kněží, tedy i muzikantů?

Dnes je v něm díky panu Kábrtovi tolik houslistů, violistů, cellistů, hráčů na kontrabas. On převzal a rozvíjel orchestr, zároveň je sbormistrem chrámového sboru. Od pěti let jsem chodil k němu, na individuální hodiny až do maturity. Kromě sólové hry jsem se věnoval komořině, orchestru. Jen jsem vždycky z duše neměl rád hodiny hudební nauky. (směje se)

Hudba a duchovno šlo tedy ve vašem případě ruku v ruce?

Měli jsme skvělou partu, byla propojená s farností. Zkoušeli jsme v pátek večer a pak skoro všichni šli společně do kostela i s našim učitelem. Hudba se snoubila se školou a farností, zároveň jsme skautovali.

Housle u vás doma zněly často, nebyla to od rodičů v prvních letech tak trochu oběť?

Máme doma kompletní smyčcový kvartet! Starší brácha postupně přešel na violu, já a mladší ségra hrajeme na housle a mladší brácha na cello. Od rodičů to oběť jistě byla, zvláště od tatky. Mamka s námi nejdřív cvičila, ale potom jsme už spíš cvičili sami a ona nás jen občas zkontrolovala.

O Ústí a Kocianově hudební tradici jste už tehdy věděl?

Jednou jsme tady byli s orchestrem právě na soutěži zušek. Mimochodem je to rok zpátky, co náš orchestr v kategorii komorních vyhrál celostátní kolo! Moje jediná vzpomínka je, že jsme tady tehdy hráli, a vybavil jsem si ji ve chvíli, kdy jsem šel v září kolem hudební školy a říkám si aha, tady už jsem vlastně byl!”

Před příchodem do Ústí za sebou máte dvě hudební štace – Litomyšl a Řím. Zastavím se nejprve u italské hudební zkušenosti, jaká byla?

Co se týká Říma, tam jsem studoval teologii na papežské lateránské univerzitě, pak už jako kněz dva roky morální teologii na Alfonsianě. S tím se pojí, že

jsem pět let žil v české papežské koleji Nepomucenum. Hudba samozřejmě byla vždy v liturgii nějakým způsobem přítomna. Se dvěma kamarády jsme také často doprovázeli na nástroje a zároveň skládali a upravovali písňová pásma.

A co hudba při mších?

První zjištění bylo, že v běžných kostelích v Římě a Itálii obecně hudební úroveň při liturgii nic moc. Nebudu-li počítat svatopetrskou baziliku. U nás je hudebnost na úplně jiné úrovni, opravdu se zpívá, hraje, tam mnohem méně. Řím byl pro mě spojen s poznáním opery. Navštívil jsem největší operní dům, vyslechl Pucciniho Toscu. A pak jsme tam slyšeli také Rusalku v podání ruského souboru.

Když mluvíte o opeře, v Litomyšli jste se musel cítit jako doma.

Až na to, že když o tom přemýšlím... na Smetanově Litomyšli jsem byl mnohokrát na různých programech a koncertech, ale na opeře všeho jdu jednou. Je pravda, že jsou mi bližší symfonické či sólové skladby.

A pokud vezmete housle do ruky, tedy jakého autora, období máte nejraději?

Nejvíce jsem se asi nahlál baroka, na druhou stranu mám velmi rád období romantismu. Třeba právě Dvořák a Smetana jsou skladatelé, jejichž tvorba se mi neskutečně líbí. *Novosvětskou, Slovanské tance* nebo *Mou vlast* mohu poslouchat znova a znova. Tím se znova vracíme k Litomyšli, jeden z největších hudebních zážitků mám spojený právě s Litomyšlí a provedením Dvořákových děl Českou filharmonií v prostředí zámku s nádhernou akustikou.

Ústecká farnost má velkou hudební tradici, její schola existuje nepřetržitě 230 let. Je to v litomyšlském společenství podobné?

V tuto chvíli Ústí mírně vede, sbor je pravidelný, zkouší každý týden, pravidelně doprovázejí liturgii. To je velká zásluha Cílků Pecháckové a všech členů Cecílské hudební jednoty. V Litomyšli, kam jsem přišel v roce 2016, se o hudební

dění ve farnosti hodně zasloužil Petr Jiříček, učitel a zároveň skladatel. Prováděli jsme jeho mši v tónině As Dur pro mě velmi veselě.

Potřebuje farnost svůj sbor a obecně hudební doprovod mše?

Je to naprosto zásadní. Už svatý Augustin v 5. století říkal,

že kdo zpívá, dvakrát se modlí. Liturgická hudba, zpěv dokáže v modlitbě opravdu velmi pomoci. Krásu a důstojnost liturgie nesmíme pozvedat. Hudba je něco, co opravdu obohacuje naše prožívání společné modlitby, pomáhá dotýkat se více smysly a způsoby. Díky hudbě můžeme více zapojit naše city, emoce. Je to podstatná součást liturgie. Přijdou chvíle, kdy člověku v břiše začnou šimrat motýli, hudba tuhle schopnost prostě má.

Letos jste si v Ústí premiérově zazpíval pašije, konkrétně roli Krista, působíte i jako zdatný zpěvák.

Za možnost zpívání pašijí ve vícehlasém provedení se sborem jsem moc rád. Zároveň mám pocit, že se nás takto zhudebněný příběh ukřižování Ježíše Krista může ještě víc dotknout. Po hudební stránce to byla taky výzva, protože rozhodně nejsem bas a role Ježíše je psána právě pro něj. Celou dobu jsem se modlil, abychom nespádli dolů, abych to vyzpíval. (směje se)

Jeden z festivalových koncertů Kocianova Ústí bude hostit právě zdejší kostel, ostatně sám Kocian zde často účinkoval. Spolupráce farnosti a hudebního festivalu vám dává smysl?

Určitě. Kladů je mnoho, zápory prakticky žádné. Hudba

nás nutí k zamyšlení, pozvedá ducha člověka. Umění je jedním ze způsobů, jak se může otvírat společnosti mimo farnost. Je to způsob jedinečné spolupráce výhodné pro všechny, nikoliv ve smyslu marketingu, že z toho něco budu mít.

Na střeďeckém koncertu vás uvidíme?

Rozhodně tady budu a jsem zvědavý na růžencové sonáty ve varhanním doprovodu pana profesora Tůmy. Zároveň budu se všemi, kdo zdejší nástroj znají, trnout, aby nám tam něco nezůstalo viset.

Jak to myslíte?

Varhany fungují dobře, ale potřebovaly by generálku. A když se na ně hraje déle a intenzivně, občas tam něco viset zůstane. Při mši se to dá zakamuflovat jednoduše, při koncertě nevíme. (směje se)

Stihnete se aspoň na chvíli zastavit na soutěži? Třeba porovnat výkony těch nejmladších s tím, jak jste jako malý hráč vy.

Doufám, že alespoň na chvíli, určitě bych rád. A moc by mě zajímalo, co mají soutěžící v repertoáru, nakolik bude obsahovat klasická díla a naopak modernu.

foto: Matouš Gorun

Prožíváme další ročník KHS

A to je chvíle, kdy vzpomínky prostě jedou samospádem. Dlouhé roky byl předsedou poroty KHS profesor Václav Snitil. Často přijížděl do Ústí nad Orlicí už den před soutěží a ústečtí chodci ho mohli potkávat při procházkách po městě v jeho charakteristickém baretu. Mnohokrát jsem ho osobně potkával v 80. i 90. letech (já při venčení pejska) vždy podvečer před soutěží, když evidentně pomalou procházkou vzpomínal na doby dávno minulé a sledoval proměny města. Signalizoval svojí přítomností neomylně začátek soutěže. Václav Snitil Ústí nad Orlicí opravdu dobře znal, jezdil sem za "svým" profesorem Jaroslavem Kocianem od roku 1942 až do roku 1950. Znal tedy nejenom tzv. Hutvald s Kocianovou vilou, ale místem jeho procházek bylo samozřejmě nejen celé město, ale i Andrlův chlum.

Další vzpomínky přináší Roškotovo divadlo. Dnes se v něm konají pouze festivalové koncerty, ale do dostavění nové budovy ZUŠ v roce 2002 pojalo vždy celou soutěž. Koncem osmdesátých let minulého století a v letech devadesátých divadlo doslova praskalo ve švech. Počty soutěžících se ve dvou případech blížily 120, běžně soutěžilo kolem stovky soutěžících. Soutěžící se rozehrávali v budově LŠU – hudební škole, které tehdy sloužila Hernychova vila. Do redakce zpravodaje v prvním patře divadla (období cca 1990–2002) bylo z pódia nataženo vedení, kudy šel zvukový signál, abychom byli v kontaktu s děním na podiu. I nehuďebník si musel zapamatovat mnohdy i více než dvacetkrát hrané povinné skladby 1. kola! Vždycky jsme se v redakci těšili i na návštěvu "rozhlasáků". Přímé vstupy ze soutěže i rozhovory s organizátory a účastníky "obstarávali" z balkónu naši redakce Slávek Kubík a Zdenka Celá (Český rozhlas Hradec Králové) a Jan Šimíček (Český rozhlas Brno a ČR3 Vltava).

Další vzpomínky přinášely "služby u klíčů". Měl jsem ji v roce 1990 v Hernychově vile spolu s Evou Veverkou, místní legendární učitelkou moderního tance. Byl dlouhý večer, ve škole docela klid, ve třídě vedle nás hrál Alexandru Tomescu a s Evou Veverkovou si celý večer v němčině docela spokojeně a žoviálně povídal jeho otec, tušící velký úspěch podle mimořádné formy svého syna. Ke spřátelení přispěla i tehdy jistě výtečná chuť cigaret Sparta, kterými Eva obdarovala otce laureáta, mladý Tomescu si vavříny toho roku naprosto zasloužil. No a otec Tomescu mohl šířit pověst o naší pořadatelské pohostinnosti. Však se také do Ústí po několika letech vrátil.

Kdo například dnes ještě ví, že do roku 1997 soutěžící své výkony v prvním kole předváděli porotě anonymně, skryti na pódii divadla za plentou z volné vzdušné látky, ovšem naprosto neprůhledné? Plenta byla na podiu, soutěžící hráli hledíce do

látky... A publikum na tom bylo stejné. Vidělo pouze látku. Když se výkon nepovedl, bylo smutné jet domů. Proto bylo velkou revolucí, když byla v roce 1994 porota KHS usazena do poslední řady v přízemí Roškotova divadla a plenta byla umístěná do řady před ní. Existuje i vzácný archivní snímek s takto vyfocenou a schovanou porotou. Zachycuje profesory Ivana Štrause, Jaroslava Foltýna a Václava Snitila (Zpravodaj KHS 1994/č.3). Svým způsobem absurdita celé situace, vycházející z tradice a snahy o absolutní nestrannost poroty, vedla k tomu, že plenta účinkovala v roce 1995 naposledy.

Kocianova vila nad městem byla postavena ve třicátých letech minulého století. Jaroslav Kocian v ní trávil poslední roky života a bylo hezkým zvykem, že soutěžící v prvních letech soutěže v ní vykonávali návštěvu, spojenou s pohoštěním. Možné to bylo proto, že vilu po úmrtí Jaroslava Kociana zakoupila legendární ústecká učitelka Eva Štanclová, zakladatelka tanečního oboru na místní LŠU v roce 1950. Po založení soutěže bylo pro ni běžné, že tam během soutěže vítala muzické hosty. Ráda vzpomínala na Václava Snitila a některé soutěžící, kteří jí uvízli v paměti díky nadšené konzumaci připravených dobrůtek. S radostí vyprávěla, že při jedné z návštěv mladičké houslisty Václav Hudeček snědl plnou mísu připravených jablečných buchtiček. Existuje i fotografie z této návštěvy. Samozřejmě nechyběl profesor Václav Snitil. Pro mě jako redaktora zpravodaje soutěže jsou to všechno takřka osobní vzpomínky, protože díky vyprávění "paní matinky" Štanclové (žil jsem s její dcerou) jsem měl mnoho vzpomínek na soutěž, účinkující, porotu a i Jaroslava Kociana z první ruky. Jeho ovšem pouze potkávala ve městě jako mladá dívka.

Scan me

for more

Vyhlašovatel a titulární sponzor:

[ou] Město Ústí nad Orlicí

Generální partner:

RIETER

Hlavní partner:

Odborní partneři:

Bärenreiter

Partneři:

MINISTERSTVO KULTURY

Pardubický kraj

Mediační partneři:

Zpravodaj Kocianova Ústí

šéfredaktor

Natália Kudrnová

redakce

Jan Pokorný
Miroslav Němec
Kateřina Rejmanová
Šimon Švejda

překlad

Kristýna Šedová

foto

Tereza Ilgnerová
Lukáš Prokeš

grafika

Lucie Zamazalová

tisk

Grantis, s.r.o.

